

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoPr/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124213724
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124213724.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XX, XXX XX F., právne zastúpená: JUDr. Ján Legerský, advokát so sídlom Nám. sv. Anny 25, 911 01 Trenčín, IČO: 34 054 081, proti žalovanému: KOMBYT - IZOLÁCIE, s. r. o., so sídlom Nám. sv. Anny 3, 911 01 Trenčín, IČO: 36 346 519, právne zastúpený: Podoba Legal s. r. o., so sídlom Námestie sv. Anny 3, 911 01 Trenčín, IČO: 55 839 592, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21Cpr/16/2024-37 zo dňa 13. januára 2025, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. mája 2025, č. k. 21Cpr/16/2024-64, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.
- II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, dané žalobkyni zo strany žalovaného listom zo dňa 01.08.2024 je neplatné a výrokom II. priznal žalobkyni voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na vec aplikoval ust. § 38 ods. 1 až 5, § 68 ods. 1, § 70 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, dané jej zo strany žalovaného listom zo dňa 01.08.2024 je neplatné. Žalobkyňa uviedla, že je ako zamestnanec v pracovnom pomere u žalovaného ako zamestnávateľa na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.03.2018, s dohodnutým dňom nástupu do práce 01.04.2018.

V zmysle pracovnej zmluvy bola žalobkyňa k uvedenému dňu prijatá do pracovného pomeru na dohodnutý druh práce - samostatný odborný zamestnanec pre správu a údržbu bytového a nebytového fondu s miestom výkonu práce v sídle spoločnosti, G. H. XXXX, F. a podľa pokynov vedúcich zamestnancov. Okrem uvedeného bola žalobkyňa v období od roku 2005 až do 30.4.2024 zároveň aj spoločníčkou a konateľkou žalovaného. Žalobkyňa si počas existencie pracovného pomeru všetky svoje povinnosti vyplývajúce jej z pracovnej zmluvy ako aj pokyny uložené jej žalovaným ako zamestnávateľom vždy riadne plnila. S účinnosťou od 10.05.2024 došlo k personálnym zmenám žalovaného v osobách spoločníkov i konateľov, kedy pôvodní spoločníci, vrátane žalobkyne, zmluvou zo dňa 11.04.2024 previedli svoje obchodné podiely na iné osoby. Žalobkyňa po uvedených zmenách ostala aj naďalej pôsobiť u žalovaného ako zamestnanec v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 30.03.2018. Po nástupe súčasných konateľov do funkcie začalo dochádzať k postupnému zhoršovaniu vzájomnej komunikácie medzi žalobkyňou a novými konateľmi žalovaného. Žalobkyňa za trvania pracovného pomeru začiatkom mesiaca júl 2024 odovzdala žalovanému vyplnené dovolenkové lístky na obdobie od

23.07.2024 do 31.07.2024 a od 01.08.2024 do 02.08.2024 a následne ešte na obdobie od 23.08.2024 do 31.08.2024 a od 01.09.2024 do 06.09.2024 za účelom schválenia nástupu na dovolenku v dostatočnom časovom predstihu. Žalobkyňa ešte v mesiaci jún 2024 začala pociťovať určité zdravotné ťažkosti prejavujúce sa najmä v podobe nadmernej únavy, nespavosti a celkovej vyčerpanosti a slabosti, a keďže tieto jej zdravotné komplikácie aj naďalej pretrvávali, absolvovala napokon žalobkyňa dňa 11.07.2024 lekárske vyšetrenie

u I. J. J.. Na základe výsledkov tohto vyšetrenia bolo lekárkou žalobkyňi vystavené potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti z dôvodu jej zhoršeného zdravotného stavu, a to v období od 11.07.2024 do 22.07.2024. K ukončeniu pracovnej neschopnosti žalobkyne došlo s ohľadom na jej blížiacu sa plánovanú dovolenku ku dňu 22.07.2024 tak, aby táto mohla počas dotknutého obdobia riadne čerpať dovolenku. Zároveň sa žalobkyňa po absolvovaní tohto vyšetrenia a po oboznámení sa so závermi lekára ohľadom jej zdravotného stavu rozhodla postupovať tak, že ukončí pracovný pomer výpoveďou zo dňa 11.07.2024 doručenou zamestnávateľovi, na základe ktorej dôjde k skončeniu pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby, teda ku dňu 30.09.2024. Po vyčerpaní dovolenky v rozsahu, v akom o ňu žalobkyňa zamestnávateľa požiadala a v akom jej ju tento konkludentne schválil, sa žalobkyňa dňa 05.08.2024 riadne a včas dostavila na pracovisko pripravená vykonávať svoju prácu. Po príchode na pracovisko žalobkyňa súčasná konateľka žalovaného, K. C., oslovila so žiadosťou o vysvetlenie fungovania systému platieb SIPO, a teda jej konanie nenasvedčovalo tomu, že by táto s prítomnosťou žalobkyne na pracovisku nepočítala. V krátkej nadväznosti na to mala žalobkyňa telefonický hovor so svojím manželom, od ktorého sa dozvedela, že tento mal v ten istý deň, teda dňa 05.08.2024 v čase o 9.00 hod. na adrese ich spoločného bydliska D. E. L. XX, F., prevziať poštovú zásielku, ktorej obsahom bolo oznámenie žalovaného o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobkyňou. Žalovaný sa počas prítomnosti žalobkyne na pracovisku, tejto okamžite skončenie pracovného pomeru nijakým spôsobom nepokúšal doručiť, žalobkyňa sa o tejto skutočnosti dozvedela len z telefonického rozhovoru so svojím manželom, ktorý túto písomnosť prevzal. Z obsahu uvedeného listu vyplýva, že žalobkyňa sa mala tým, že od skončenia jej pracovnej neschopnosti ku dňu 22.07.2024, nenastúpila na pracovisko, dopustiť závažného porušenia pracovnej disciplíny trvajúceho po dlhší čas, čo bolo žalovaným vyhodnotené ako dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle ustanovenia

§ 59 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. Zároveň v uvedenom liste žalovaný v súvislosti s povinnosťou žalobkyne ako zamestnanca dostaviť sa na pracovisko, poukázal na to, že žalobkyňa, ktorá bola v uplynulom období u žalovaného aj vo funkcii konateľa žalovaného,

a to po dobu takmer 20 rokov, je osobou, ktorá si je vedomá svojich povinností nielen z pozície zamestnanca ale aj z pozície riadiacej osoby, a preto je jej okruh odbornosti vyšší, v dôsledku čoho jej musí byť známe, aké sú základné povinnosti zamestnanca. Žalobkyňa považovala okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného jeho listom zo dňa 01.08.2024 za neplatné pre nesplnenie zákonných predpokladov platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného ako zamestnávateľa z viacerých dôvodov. Jedným z dôvodov bola skutočnosť, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 01.08.2024 jej nebolo riadne doručené.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, a to aj napriek tomu, že táto mu bola vrátane priložených listinných dôkazov doručená. Až na súdom nariadenom pojednávaní uviedol, že nesúhlasí so žalobou, vzhľadom na reálne skutkové okolnosti, ktoré v danej veci boli, považoval žalobu za úkon podaný v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa sa bránila prevzatíu okamžitého skončenia, zostala práceneschopná a bezprostredne na to odišla na dovolenku. Akceptoval, že zamestnávateľ pochybil pri doručovaní okamžitého skončenia. Trval na tvrdení, že žalobkyňa čerpala dovolenku, ktorú nemala podpísanú, preto išlo o absencie.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, z ktorého zistil, že žalobkyňa bola spoločníčkou a konateľkou firmy žalovanej takmer 22 rokov.

Spoločníci boli dvaja, žalobkyňa a H. M., mali 2 zamestnancov I. N.

a A. O. D.. Žalobkyňa bola s M. súčasne aj konateľmi. Došlo k situácii, keď N. utrpela úraz, zostala na dlhodobej PN, o čosi neskôr utrpela úraz aj D., zostala na dlhšej PN, zostali vo firme iba ona a M.. Žalobkyňa zabezpečovala ekonomickú stránku, M. technickú, bol v pokročilom veku, mal 76 rokov, nezvládali to dvaja, tak sa dohodli na predaji firmy manželom C.. Na základe zmluvy o predaji obchodného podielu sa 10.05.2024 stali novými vlastníkami a konateľmi firmy manželia C.. Bolo dohodnuté, že zostane ďalej zamestnankyňou a že zostane aj D.. Bolo obdobie niekedy od marca 2024, kedy reálnu činnosť vykonávala vo firme prakticky sama, nová konateľka C. a ani jej manžel nemali dost predstavu o tom, ako firma funguje. Ťahala sama prácu 12-14 hodín denne, niekedy 20 hodín denne, čo

sa odrazilo na jej zdraví. U I. J. sa dozvedela, že prekonala infarkt, bolo jej doporučené zvoľniť pracovné tempo, oddýchnuť si. 11.07.2024 podala písomnú výpoveď z pracovného pomeru, výpovedná doba mala skončiť k 30.09.2024. 11.07.2024 zostala PN, PN bola ukončená 22.07.2024. 02.07.2024 si vypísala dovolenku, prišla dcéra z K., zaplatila dovolenku, preto po konzultácii s lekárkou ukončila PN a 23.07.2024 nastúpila na dovolenku, ktorú čerpala do 02.08.2024. Vypísala si dovolenkový lístok, ten osobne odovzdala C.. Táto sa k vypísanej dovolenke žiadnym spôsobom nevyjadrila. Nepovedala ani áno, ani nie. 03.07.2024 si vypísala ďalšie dovolenkové lístky, nakoľko tu dcéra ešte bola, ďalšiu dovolenku čerpala do 05.09.2024, takto to mala naplánované. Rovnako ich odovzdala C., tá sa rovnako žiadnym spôsobom nevyjadrila, neuviedla ani to, či súhlasí, ani to, že nesúhlasí. Za jej čias existoval na firme plán dovolení, kde si každý prehľadne zaškrtol kedy mieni čerpať dovolenku, takto sa vedelo, kedy bude kto na firme, nič také noví konatelia nemali. Mala vypísanú dovolenku do 02.08.2024, nastúpila preto do práce

v pondelok 05.08.2024. V priebehu dňa jej volal manžel, že na jej meno prišli dve doporučené zásielky, či ich má prevziať a otvoriť, povedala mu, že ak nie sú do vlastných rúk, nech ich prevezme, otvorí, nafotí a pošle do roboty mailom, čo aj manžel urobil. Jediné čo v ten deň podpísala, bolo prevzatie výplatnej pásky za 6. mesiac, zamestnávateľ sa ani nepokúsil dať jej podpísať prevzatie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Jediné vyhotovenie okamžitého skončenia, ktoré jej zamestnávateľ dal, bolo doručované poštou. 05.08.2024 ešte chcela konateľka C., aby jej vysvetlila spôsob SIP platieb, toto už odmietla, keďže dostala okamžité skončenie pracovného pomeru. Za uvedených okolností od 06.08.2024 už do práce nenastúpila, ešte v predchádzajúci deň žiadala konateľku, aby jej dodala príslušné dokumenty, súvisiace so skončením pracovného pomeru, aby sa mohla prihlásiť na úrad práce.

4. Súd prvej inštancie mal za to, že nebolo sporné, že dňa 30.03.2018 bola medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom uzatvorená pracovná zmluva na pracovnú pozíciu samostatný odborný zamestnanec pre správu a údržbu bytového a nebytového fondu, pričom vznikol pracovný pomer na dobu neurčitú. Dňa 05.08.2024 manžel žalobkyne od poštového doručovateľa prevzal okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného, a to listom zo dňa 01.08.2024. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne malo byť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že po skončení jej práceneschopnosti 22.07.2024 nenastúpila na pracovisko a ako vedľajší skutkový dôvod zamestnávateľ uviedol neoprávnenú manipuláciu s finančnými prostriedkami s poukazom na dve platby zo dňa 14.05.2024.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že podmienky platnosti skončenia pracovného pomeru jeho okamžitým skončením sú stanovené v § 70 Zákonníka práce, pričom zákon jednoznačne definuje nevyvrátiteľnú podmienku, podľa ktorej ide o neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru, ak zamestnávateľ dôvod skončenia nedostatočne špecifikoval a skutkovo vymedzil, resp. ho neuviedol vôbec, dodatočne zmenil alebo ho doplnil. K formálnym náležitostiam výpovede patrí písomná forma a preukázateľné doručenie výpovede druhému účastníkovi, ktoré je nevyhnutné aj z hľadiska podstaty jednostranného právneho úkonu, ktorý nevyvoláva žiadne právne účinky, pokiaľ sa nedostane do dispozičnej právomoci druhého účastníka, ktorému je adresovaný. Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa musí byť doručené do vlastných rúk, lebo jeho doručenie je rozhodujúce pre posúdenie jeho platnosti. Otázka doručovania písomnosti, obsahujúcej skončenie pracovného pomeru zamestnancovi, musí byť realizovaná do vlastných rúk, a to v súlade s kogentným ustanovením vyplývajúcim z § 38 ods. 1 Zákonníka práce, pričom táto požiadavka je súdnou praxou ustálená. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane uzavrel, že prevzatie doručovanej zásielky určenej do vlastných rúk zamestnávateľom zamestnancovi prostredníctvom poštového podniku inou osobou ako zamestnancom, nemožno považovať za splnenie povinnosti zamestnávateľa doručiť písomnosť do vlastných rúk zamestnanca, a to ani v prípade, že zásielka bola zamestnancovi dodatočne inou osobou odovzdaná (napr. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/165/2010, 1Cdo/221/2019, 4Cdo/41/1994). V rozhodovacej praxi Najvyšší súd SR uzavrel, že Zákonník práce kogentným spôsobom upravuje, ktoré druhy písomností je nevyhnutné doručovať zamestnancovi do vlastných rúk. Uviedol, že ide o taxatívny výpočet prípadov, v ktorých Zákonník práce vyžaduje spôsob doručovania písomností nielen pre oblasť pracovného pomeru, ale aj pre oblasť pracovnoprávných vzťahov založených dohodami o prácach vykonávaných mimo pracovnoprávných vzťahov. Písomnosti, ktoré sú vymenované v Zákonníku práce, musia byť doručené do vlastných rúk a len za predpokladu, že takýto spôsob doručenia prostredníctvom zamestnávateľa „do vlastných rúk“ nie je možný, možno doručiť písomnosť prostredníctvom poštového podniku ako doporučenú zásielku. Zákonník práce pritom vychádza z

prednosti priameho doručovania, t. j. na pracovisku, v byte alebo kdekofvek je zamestnanec zastihnutý v pracovnom čase, ale aj mimo pracovného času. Zákonník práce v ustanoveniach § 38 a § 61 ods. 1 definuje pomerne presne a zrozumiteľne, ako vníma pojem doručenie a tieto ustanovenia nemožno prehliadať so zámerom zvýhodniť zamestnávateľa, resp. znevýhodniť zamestnanca v takej významnej situácii, akou ukončenie pracovného pomeru bezpochyby je. Totožný právny názor vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/218/2007. V tomto prípade žalovaný nevyužil možnosť listinu o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 01.08.2024 doručiť žalobkyni na pracovisku a ani nedoručoval zásielku osobne na adrese bydliska žalobkyne.

K doručovaniu došlo poštou. Uvedenú zásielku poštový doručovateľ nedoručil do vlastných rúk žalobkyne, ale jej manželovi, čo nebolo v konaní sporné. Uzavrel, že žalovaný teda nedoručil žalobkyni okamžité skončenie pracovného pomeru do vlastných rúk, čo spôsobuje neplatnosť tohto úkonu z formálnych dôvodov a preto bola žaloba podaná dôvodne. Za týchto okolností nebolo potrebné sa zaoberať tým, či došlo alebo nedošlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, nakoľko výsledok takéhoto dokazovania by nemal žiadny dopad na rozhodnutie súdu. Skutočnosť, že žalobkyňa sa dodatočne oboznámila

s listinou o okamžitom skončení pracovného pomeru, je irelevantná, nakoľko Zákonník práce vyžaduje doručenie tejto listiny prísne formálnym spôsobom, a to osobným doručovaním na pracovisku alebo v bydlisku zamestnanca alebo prostredníctvom poštového doručovateľa. Tento postup dodržaný nebol.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný navrhol ďalšie dokazovanie výsluchom štatutárnych zástupcov a zamestnankyne žalovaného, ktorí sa mohli bližšie vyjadriť k tomu, ako sa žalobkyňa správala, ako poškodzovala spoločnosť, k obsahu trestného konania vedeného proti nej, k tým skutočnostiam, týkajúcim sa konania žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi. Toto dokazovanie súd prvej inštancie nevykonal, nakoľko zistený skutkový stav veci bol dostatočne zrejмый k tomu, aby vo veci mohlo byť rozhodnuté. Námietku žalovaného, že výkon práva žalobkyne podať predmetnú žalobu je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. S poukazom na čl. 2 a čl. 9 Zákonníka práce uviedol, že v čom spočíva rozpor s dobrými mravmi, ak zamestnanec využije zákonom dané právo súdnou cestou namietať platnosť skončenia pracovného pomeru žalovaný bližšie nevysvetlil, a preto k tejto argumentácii neprihliadal.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku (výroku I. a II.) podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. e) CSP. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný s nesprávne vyhodnoteným skutkovým stavom a v rozpore s princípom právnej istoty. Poukázal na konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorého sa dopustila žalobkyňa ako i preukázanie žalobného bremena v zmysle ust. § 38 ods. 4 Zákonníka práce. Uviedol, že žalobkyňa vedela o zásielke, ktorú však s vedomím žalobkyne prevzal manžel žalobkyne. Mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy, ktoré navrhol a nemohol preukázať svoje tvrdenia. Poukázal na skutočnosť, že výkon práv žalobkyne ako zamestnanca bol dlhodobo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nemala požívať hmotnoprávnu ochranu práv zamestnanca. Napriek skutočnosti, že je Zákonník práce postavený na princípe slabšej strany, je nevyhnuté skúmať každý prípad osobitne. Platí, že táto právna úprava umožňuje zamestnancom, ktorí majú zlé úmysly zneužívať inštitúty pracovnoprávných predpisov. Namietať nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Za nedostatok vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej závisela opodstatnenosť uplatneného nároku. Každého účastníka totiž zaťažuje povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a tiež dôkazné bremeno na jeho vlastné tvrdenia (najmä na verzie sledu udalostí, ktoré majú význam pre posúdenie veci), keď logickým dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je neúspech účastníka trpiaceho takýmto nedostatkom v spore. Mal za to, že v danom prípade nemal možnosť nielen svoje tvrdenia preukázať, ale v značnej časti ani navrhnúť. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 80/09. Mal za to, že nemal možnosť uviesť svoje tvrdenia, dôkazy a svedkov práve k odmietnutiu prevziať výpoveď žalobkyňou osobne po jej návrate z nedovolenej absencie. Práve kroky žalobkyne, pre ktoré bol nútený iniciovať

aj trestné konanie voči nej ako podozrivej dotvárajú komplexný ucelený prehľad

o dlhodobom konaní žalobkyne, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd v Prešove č. k. 21CoPr/3/2013 zo dňa 11.06.2023 v rozhodnutí poukázal na formalistické ponímanie doručovania doporučené s poznámkou do vlastných rúk. K tomu uviedol, že v prejednávacom prípade išlo o doručenie doporučené, pričom v danom prípade išlo o doručovanie obyčajné. Ku komplexnému konaniu žalobkyne, ktoré považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že žalobkyňa bola spoločníčkou a konateľkou žalovaného 22 rokov. Na prelome mesiacov apríl/máj 2024 predala žalobkyňa svoj obchodný podiel, zostala však zamestnancom. Ako odvolaná konateľka previedla majetok spoločnosti bez súhlasu, pričom využila moment medzery medzi odvolaním z funkcie a zápisu zmeny v obchodnom registri. Dlhodobo si posielala mzdu nad rámec zmluvy. V júli 2024 išla na PN, ktorú si zrušila v deň odchodu na dovolenku. V noci, v deň prevzatia výpovede blokovala, vymazávala a zaheslovala interné súbory spoločnosti. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoPr/1/2014 zo dňa 25.03.2014 (žalovaný nesprávne uviedol dátum 26.03.2014 – pozn. odvolacieho súdu). Uviedol, že žalobkyňa nepoprela oboznámenie sa s obsahom zásielky, nakoľko sama tvrdila, že bola prevzatá jej najbližšou osobou – manželom. Domáha sa čisto formálnej ochrany a to napriek jej konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Prejednávaná vec je špecifický prípad vzhľadom na konanie žalobkyne a preto ho nemožno subsumovať pod žiadne iné prípady, na ktoré poukázala žalobkyňa. Postup súdu prvej inštancie je nesprávny aj z procesného hľadiska, nakoľko nebolo vyhovené žiadnym jeho návrhom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vo veci sám rozhodol alebo aby vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

9. Žalobkyňa v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že odvolanie je neopodstatnené, je založené len na zopakovaní tých istých skutočností, s ktorými sa už súd prvej inštancie zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, ktoré skutočnosti tvrdené žalovaným neboli opodstatnené a správne. Namietala, že odvolanie je čiastočne zmätočné. Záver súdu prvej inštancie o neplatnosti posudzovaného okamžitého skončenia pracovného pomeru listom žalovaného zo dňa 01.08.2024 z dôvodu absencie jeho riadneho doručenia v súlade s príslušnými kogentnými ustanoveniami Zákonníka práce je správny a vychádza z vykonaného dokazovania. Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti v podanom odvolaní poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti súdov k otázke doručovania písomností zamestnávateľa týkajúcich sa skončenia pracovného pomeru, poukázala na čiastočne odlišné skutkové okolnosti, ako v prejednávanej veci. A navyše, ide o právne závery vyslovené krajským súdom ako odvolacím súdom, ktoré nemajú oporu v platnej právnej úprave a ani v ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR v otázke doručovania písomností týkajúcich sa skončenia pracovného pomeru. V rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21CoPr/3/2013 zo dňa 11.06.2013 a v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoPr/1/2014 zo dňa 25.03.2014, na ktoré žalovaný odkazuje, išlo o skutočnosť, kedy zásielka, obsahom ktorej bola písomnosť zamestnávateľa týkajúca sa skončenia pracovného pomeru zamestnanca, ktorá mala byť v zmysle ustanovenia § 38 ods. 1 Zákonníka práce doručovaná ako doporučená zásielka s poznámkou „do vlastných rúk“, doručovaná ako obyčajná poštová zásielka, pričom takúto zásielku sám zamestnanec priamo od doručovateľa poštového podniku prevzal. Odvolacie súdy prijali záver, že ak adresát písomnosti (zamestnanec) takúto zásielku osobne prevzal a oboznámil sa tak s jej obsahom, možno takýmto spôsobom zhojiť nedostatok nedodržania formy pre doručovanie písomností určených

do vlastných rúk, a teda potom otázka, či bolo doručovanie vykonané zákonom predpísaným spôsobom stráca význam. Hoci je takýto právny záver krajských súdov v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia pod sp. zn. 1Cdo/165/2010, 1Cdo/221/2019, 4CdoPr/5/2023) keďže ustanovenie § 38 Zákonníka práce je kogentným ustanovením, je z týchto žalovaným označených rozhodnutí zrejmé, že odklon od formalistického ponímania doručovania, na ktoré žalovaný v podanom odvolaní poukazuje, je v zmysle týchto rozhodnutí možný výlučne v situáciách, kedy zásielku, ktorá mala byť doručovaná ako doporučená zásielka, prevezme alebo odmietne prevziať od poštového doručovateľa priamo osoba zamestnanca (adresáta). Z predmetných rozhodnutí nevyplýva, že by takýto právny záver v nich obsiahnutý, bolo možné vzťahovať aj na prípady, kedy takúto zásielku prevezme osoba odlišná od zamestnanca (adresáta). Z ustanovenia § 38 Zákonníka práce jednoznačne vyplýva, že písomnosť týkajúca sa skončenia pracovného pomeru musí byť doručovaná vždy zamestnancovi, inú možnosť v tejto súvislosti Zákonník práce nepredpokladá. Aby mohli nastať účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru, zásielku tak musí vždy prevziať (prípadne odmietnuť jej prevzatie, aby mohla nastať fikcia doručenia) jedine zamestnanec, a to od osôb vykonávajúcich doručovanie v zmysle

uvedeného ustanovenia, teda buď od zamestnávateľa alebo od poštového doručovateľa. Za žiadnych okolností nemožno prijať záver, že postačuje, ak sa takáto zásielka akýmkoľvek spôsobom a prostredníctvom akýchkoľvek osôb dostane do dispozičnej sféry zamestnanca, ako to žalovaný účelovo tvrdí. V tejto súvislosti poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázke doručovania písomností týkajúcich sa skončenia pracovného pomeru, v rámci ktorej Najvyšší súd SR zaujal jednoznačné stanovisko, že ustanovenie § 38 Zákonníka práce je kogentnou normou upravujúcou záväzný postup pre doručovanie písomností a že takéto písomnosti možno doručovať výlučne do vlastných rúk zamestnanca, čo nie je splnené v prípade, že písomnosť je najskôr doručená inej osobe, hoci by táto zásielku zamestnancovi neskôr odovzdala. Považovala za potrebné uviesť, že rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 80/09, ktorého vybranú časť žalovaný v podanom odvolaní citoval len snahe navodiť záver, že je jedno, akým spôsobom sa písomnosť k zamestnancovi dostane, ak má tento v konečnom dôsledku možnosť oboznámiť sa s jej obsahom, je len ústavným súdom podanou doslovnou citáciou časti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/218/2007 zo dňa 13.10.2008, a to konkrétne v časti „právne následky doručenia písomnosti podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s § 70 Zákonníka práce vo vzťahu k zamestnancovi nastávajú okamihom osobného doručovania (realizovaný osobne zamestnávateľom alebo prostredníctvom pošty).“ Práve k tomuto svojmu skoršiemu rozhodnutiu sa samotný Najvyšší súd SR vyjadril v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/221/2019 zo dňa 26.01.2022, keď uviedol, že „k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2007 zo dňa 13.10.2008 je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné dodať, že uvedené rozhodnutie len deklarovalo, že doručovanie písomnosti týkajúcej sa vzniku, zmeny alebo skončenia pracovného pomeru priamo zamestnávateľom alebo prostredníctvom poštového podniku je rovnocenné a má rovnaké právne následky, pokiaľ došlo k osobnému prevzatíu písomnosti zamestnancom, nijakým spôsobom sa nedotýkalo podstatnej právnej otázky riešenej v základnom konaní, a to povinnosti zamestnávateľa doručovať písomnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru do vlastných rúk zamestnanca a s tým súvisiacu otázku začatia plynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu.“ Žalobkyňa poukázala aj na novšie rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11CoPr/1/2024 zo dňa 29.05.2024 vychádzajúce v zásade z obdobného skutkového stavu, aký je v prejednávanej veci, kedy okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo doručované s poznámkou „do vlastných rúk“ a kedy toto prevzala partnerka zamestnanca. Námiety žalovaného smerujúce k tomu, že podstatnou pre posúdenie, či bolo okamžité skončenie pracovného pomeru doručené, je skutočnosť, že žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky potom, ako túto prebral a následne jej poskytol jej manžel, považovala tak za celkom neopodstatnené. Z vyššie uvedeného je dostatočne zrejmé, že doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobkyni žalovaným listom zo dňa 01.08.2024, ktoré žalovaný realizoval prostredníctvom poštového podniku a bez označenia takejto zásielky ako zásielky určenej „do vlastných rúk“ (ktorú tak prevzal jej manžel) nemožno v zmysle platnej právnej úpravy ani v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov považovať za platné a riadne doručenie. Preto, ak súd prvej inštancie posúdil okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou ako absolútne neplatné z dôvodu, že toto jej nebolo riadne doručené, postupoval správne a za danej situácie tak nebolo dôvodné vykonávať ďalšie dokazovanie ohľadom prípadného porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou. Pokiaľ ide o námietky žalovaného týkajúce sa nevykonania ním navrhnutých ďalších dôkazov, tak tieto nie sú opodstatnené z dôvodu, že žalovaný navrhol vykonanie ďalšieho dokazovania až na pojednávaní konanom dňa 13.01.2025, ako i poukazom na osobitný charakter sporu, ako i skutočnosť, že tieto neboli uplatnené včas, ako i z dôvodu neúčelnosti takéhoto dokazovania vzhľadom na jednoznačné a nesporné zistenia o nedodržaní zákonného postupu pri doručovaní písomností žalovaného o okamžitom skončení pracovného pomeru žalobkyni, ktoré viedli k záveru o neplatnosti takéhoto skončenia pracovného pomeru už z tohto dôvodu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

10. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodalí.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§

380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), viazaný pritom skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na záveroch, že žalovaný nedoručil žalobkyni okamžité skončenie pracovného pomeru do vlastných rúk v súlade s kogentným ustanovením vyplývajúcim z ustanovenia § 38 ods. 1 Zákonníka práce, čo spôsobuje neplatnosť tohto úkonu z formálnych dôvodov. Žalovaný nevyužil možnosť listinu o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 01.08.2024 doručiť žalobkyni na pracovisku a ani nedoručoval zásielku osobne na adrese bydliska žalobkyne, k doručovaniu došlo poštou, pričom uvedenú zásielku poštový doručovateľ nedoručil do vlastných rúk žalobkyne, ale jej manželovi. Skutočnosť, že žalobkyňa sa dodatočne oboznámila s listinou

o okamžitom skončení pracovného pomeru, je v danej veci irelevantná.

13. Odvolateľ (žalovaný) namietal vecnú nesprávnosť tohto rozhodnutia uplatňujúc výslovne dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), ako aj ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom zároveň namietal vadu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, prípadne ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keď konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okrem toho výslovne namietal aj uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že neboli splnené procesné podmienky. Súčasne z obsahu podaného odvolania v súlade s § 124 CSP vyplýva, že žalovaný namietal aj súdom prvej inštancie nesprávne vyhodnotený skutkový stav, čo možno subsumovať (i keď to žalovaný takto výslovne nekvalifikuje) pod odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

14. Procesné podmienky (podmienky konania) predstavujú základné procesné predpoklady na to, aby súd mohol autoritatívne vo veci rozhodnúť. Ich existencia a splnenie je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným, alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu

čl. 1 Základných princípov CSP, čo je cieľom civilného konania. Procesný kódex ich definuje ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania (§ 161 CSP). Vadou predpokladanou v ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP trpí konanie v prípade, ak súd vec prejednal a rozhodol, napriek existujúcim nedostatkom týkajúcim sa procesných podmienok.

15. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti, ako aj so zreteľom na námietku žalovaného predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP nezistil. Navyše žalovaný v podanom odvolaní bližšie nekonkretizoval v čom má spočívať existencia nedostatkom týkajúcich sa procesným podmienok a preto odvolací súd nepovažoval za potrebné bližšie venovať sa tejto odvolacej námietke.

16. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy hodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neodôvodnené, či neakceptovateľné, nevyplýva z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty

a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie dal odpoveď aj na všetky námietky žalovaného prezentované v rámci jeho obrany v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Súd prvej inštancie vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd

v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje. Odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP k odvolacím dôvodom žalovaného uvádza nasledovné:

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

19. Pokiaľ ide o uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

20. K námietkam žalovaného o porušení práva na spravodlivé súdne konania v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z pohľadu ním tvrdených dôvodov odvolania uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), príp. d) CSP odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno v prvom rade konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu

základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí

sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp. zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007) k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkou významnou argumentáciou strán sporu, všetky ťažiskové otázky v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zdôvodnil, preto nie je možné konštatovať, že by jeho rozhodnutie vykazovalo znaky nedostatočného odôvodnenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ sa žalovaný so spôsobom posúdenia nastolených otázok súdom prvej inštancie, či dôvodmi na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie subjektívne nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, táto skutočnosť nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní esenciálnych otázok vychádzal z platnej právnej úpravy. Závery súdu prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcich otázok boli výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

21. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať pre žalovaným tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného tak v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ako ani pod písm. d/ CSP.

22. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

23. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, napr. keď súd prvej inštancie zoberie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

24. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

25. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil správne právne závery. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie.

26. Predmetom konania je posúdenie platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý bol medzi stranami sporu založený pracovnou zmluvou zo dňa 30.03.2018. V konaní nebolo sporné, že listinu obsahujúcu okamžité skončenie pracovného pomeru doručoval žalovaný (zamestnávateľ) prostredníctvom poštového podniku, pričom ju prevzala manžel žalobkyne (zamestnanca).

27. Podmienky platnosti skončenia pracovného pomeru jeho okamžitým skončením sú stanovené v ust. § 70 Zákonníka práce, pričom zákon jednoznačne definuje nevyvrátiteľnú podmienku, podľa ktorej ide o neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru, ak zamestnávateľ dôvod skončenia nedostatočne špecifikoval a skutkovo vymedzil, resp. ho neuviedol vôbec, dodatočne zmenil alebo ho doplnil. K formálnym náležitostiam výpovede patrí písomná forma a preukázateľné doručenie výpovede druhému účastníkovi, ktoré je nevyhnutné aj z hľadiska podstaty jednostranného právneho úkonu, ktorý nevyvoláva žiadne právne účinky, pokiaľ sa nedostane do dispozičnej právomoci druhého účastníka, ktorému je adresovaný. Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa musí byť doručené do vlastných rúk, lebo jeho doručenie je rozhodujúce pre posúdenie jeho platnosti.

28. Žalovaný v podanom odvolaní namietal prílišný formalizmus súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že napriek tomu, že zásielka obsahujúca listiny ohľadne okamžitého skončenia pracovného pomeru nebola doručená žalobkyne do vlastných rúk, táto s ňou oboznámila, keďže sa dostala do jej dispozície prostredníctvom jej manžela.

29. Odvolací súd k uvedenému považuje za potrebné uviesť, že Zákonník práce v ustanovení § 38 kogentným spôsobom upravuje, ktoré druhy písomnosti je nevyhnutné doručovať zamestnancovi do vlastných rúk. Ide o písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru, kde bez pochyb možno zaradiť aj okamžité skončenie pracovného pomeru. Zákonník práce uprednostňuje osobné, priame doručenie, ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť prostredníctvom poštového podniku do vlastných rúk. Ak však zamestnávateľ nedoručí zamestnancovi písomnosť, ktorá by mala byť podľa Zákonníka práce doručená do vlastných rúk, písomnosť sa považuje za nedoručenú. Zároveň platí, že v súlade s požiadavkami na spôsob doručenia je zamestnávateľ povinný vo vzťahu k poštovému podniku si zabezpečiť taký druh služby, aby mohol do plnosti zrealizovať svoje povinnosti podľa § 38 Zákonníka práce. Zásielku posielala na poslednú adresu zamestnanca, ktorá mu je známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a s poznámkou „do vlastných rúk.“ Pre doručenie do vlastných rúk je podstatné, či zamestnanec prevzatie písomnosti verifikoval svojim podpisom. Povinnosť zamestnávateľa doručiť zásielku do vlastných rúk nie je splnená, ak je písomnosť doručená inému než zamestnancovi. Zákonník práce podľa právneho stavu de lege lata kogentnou povahou § 38 nepripúšťa ani možnosť, aby zamestnanec splnomocnil inú osobu na preberanie písomnosti do vlastných rúk. Doručenie písomnosti určenej „do vlastných rúk“ inej osobe než adresátovi je neplatné. Otázka doručovania písomnosti obsahujúcej skončenie pracovného pomeru zamestnancovi tak musí byť realizovaná do vlastných rúk v súlade s kogentným ustanovením vyplývajúcim z § 38 ods. 1 Zákonníka práce, pričom táto požiadavka je ustálená aj súdnou praxou. Najvyšší súd SR opakovane uzavrel, že prevzatie doručovanej zásielky určenej do vlastných rúk zamestnávateľom zamestnancovi prostredníctvom poštového podniku inou osobou ako zamestnancom, nemožno považovať za splnenie povinnosti zamestnávateľa doručiť písomnosť do vlastných rúk zamestnanca, a to ani v prípade, že zásielka bola zamestnancovi dodatočne inou osobou odovzdaná (napríklad rozhodnutia 4Cdo/41/1994, 8CdoPr/1/2023, 3CdoPr/9/2024).

30. Odvolací súd v tomto smere navyše poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4CdoPr/5/2023 zo dňa 28.05.2024, z ktorého vyplýva, že (cit.) „v prvom rade Zákonník práce uprednostňuje osobné, priame doručenie. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť prostredníctvom poštového podniku do vlastných rúk. Ak zamestnávateľ nedoručí zamestnancovi písomnosť, ktorá by mala byť podľa Zákonníka práce doručená do vlastných rúk, písomnosť sa považuje za nedoručenú. Právna perfektnosť právneho úkonu pri doručovaní vzniká, len čo sa úkon dostane do sféry dispozície druhého účastníka. Písomnosť sa ocitne vo sfére dispozície druhého účastníka tým, že

získa možnosť zoznámiť sa s jej obsahom. Povinnosť zamestnávateľa doručiť zásielku do vlastných rúk nie je splnená, ak je písomnosť doručená inému než zamestnancovi. Zákonník práce de lege lata (t. j. podľa aktuálneho právneho stavu) nepripúšťa možnosť, aby zamestnanec splnomocnil inú osobu na preberanie písomností o vzniku, zmene alebo skončení pracovného pomeru do vlastných rúk alebo aby sa písomnosť fyzicky odovzdala inej osobe bývajúcej na adrese zamestnanca ochotnej ju prevziať, a to ani vtedy, ak by ju následne táto osoba (v poštových podmienkach nazývaná ako oprávnený prijímateľ) skutočne odovzdala adresátovi-zamestnancovi. Doručenie písomnosti určenej „do vlastných rúk“ inej osobe než adresátovi je neplatné (R 29/1995).“ Totožné závery boli prijaté Najvyšším súdom SR aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/221/2019 zo dňa 26.01.2022.

31. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke pod číslom B 9/1985: „Ak zamestnávateľ doručuje písomnosti poštovým podnikom, musí ich poslať ako doporučenú zásielku do vlastných rúk, ak túto zásielku prevzala iná osoba než zamestnanec, nebola tým splnená povinnosť zamestnávateľa doručiť túto písomnosť.“

32. V prejednávanej veci nie je sporné, že žalovaný doručoval písomnosť – okamžité skončenie pracovného pomeru prostredníctvom poštového podniku na poslednú známu adresu žalobkyne, pričom zásielku prevzala iná osoba ako zamestnanec, čo je v rozpore s kogentným ustanovením § 38 Zákonníka práce. Podľa § 70 Zákonníka práce, uvedený nedostatok spôsobuje neplatnosť skončenia pracovného pomeru. V zmysle vyššie uvedenej konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR je za takejto situácie bez právneho významu, že sa zásielka obsahujúca skončenie pracovného pomeru v skutočnosti neskôr dostala do dispozície žalobkyne – zamestnankyne. Odvolací súd poukazuje v tomto smere aj na svoju rozhodovaciu činnosť v skutkovo a právne obdobných prípadoch, keď zásielku obsahujúcu okamžité skončenie pracovného pomeru doručovanú prostredníctvom poštového podniku prevzala iná osoba ako zamestnanec (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11CoPr/1/2024 zo dňa 29.05.2024, kde prevzala zásielku priateľka zamestnanca či rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoPr/2/2023 zo dňa 27.02.2024 kde prevzal zásielku syn zamestnanca).

33. Pokiaľ žalovaný poukazyval na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp. zn.

IV. ÚS 80/09 zo dňa 06.03.2009, odvolací súd uvádza tak, ako správne poznamenala aj žalobkyňa, že žalovaný v odvolaní citoval vybranú časť, ktorá je doslovnou citáciou časti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/218/2007 zo dňa 13.10.2008, ktorého závery Ústavný súd SR posudzoval v rámci podanej ústavnej sťažnosti. K predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/218/2007 zo dňa 13.10.2008 sa vyjadril aj samotný

Najvyšší súd SR v jeho neskoršom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/221/2019 zo dňa 26.01.2022, keď uviedol, že (cit.): „K dovolateľom uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu zo dňa 13.10.2008, sp. zn. 3 Cdo 218/2007 je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné dodať, že uvedené rozhodnutie len deklarovalo, že doručovania písomnosti týkajúcej sa vzniku, zmeny alebo skončenia pracovného pomeru priamo zamestnávateľom alebo prostredníctvom poštového podniku je rovnocenné a má rovnaké právne následky, pokiaľ došlo k osobnému prevzatíu písomnosti zamestnancom, nijakým spôsobom sa nedotýkalo podstatnej právnej otázky riešenej v základnom konaní, a to povinnosti zamestnávateľa doručovať písomnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru do vlastných rúk zamestnanca a s tým súvisiacu otázku začatia plynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu.“ Odvolací súd napokon uvádza, že žalovaným označené rozhodnutie dovolacieho súdu (3Cdo/218/2007) stojí na iných skutkových okolnostiach a preto jeho právne závery nemožno aplikovať na prejednávaný prípad. V predmetnom posudzovanom prípade pod sp. zn. 3Cdo/218/2007 bolo doručované okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa prostredníctvom pošty, pričom na zásielke nebolo výslovne uvedené, že je určená „do vlastných rúk“, avšak v danom prípade nebolo sporné, že túto zásielku zamestnanec osobne prevzal, keďže túto skutočnosť sám deklaroval. V takom prípade možno pri absencii poznámky „do vlastných rúk“ tento nedostatok zhojiť tým, že druhá strana osobne prevezme zásielku, čím bude splnená podmienka v zmysle § 38 ods. 1 Zákonníka práce doručenia do vlastných rúk (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3CdoPr/9/2024 zo dňa 29.01.2025). V prejednanom prípade však zásielku obsahujúcu listinu o okamžitom skončení pracovného pomeru žalobkyňa osobne neprevzala, nebola jej doručená do vlastných rúk tak, ako to vyžaduje Zákonník práce v ustanovení § 38.

34. Súčasne má odvolací súd za to, že i uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoPr/1/2014 zo dňa 25.03.2014, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní vychádzalo z iných skutkových okolností,

keď doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru osobne zamestnancovi (teda fakticky do vlastných rúk) potvrdil sám zamestnanec vo vzťahu k plynutia času počítaného od jeho doručenia a preto taktiež jeho právne závery nemožno aplikovať na prejednávany prípad. V predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že „za následok porušenia formy doručovania stanovenej v § 38 Zákonníka práce je potrebné považovať to, že dôsledky nedodržania tejto formy bude znášať odosielateľ, teda ten kto sa porušenia dopustil. Na ťarchu odosielateľa bude sťažené preukázanie okolností doručovania a pokiaľ bude chcieť na týchto okolnostiach zakladať svoje nároky, príde o výhodu, ktorú by mu dodržanie predpísanej formy doručenia poskytovalo. Neznamená to však, že okolnosti doručenia nebude môcť preukázať inak, bude to však jeho dôkazné bremeno“.

35. Aj Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti presadzuje právny názor o nutnosti doručenia písomnosti spôsobujúcej zánik pracovného pomeru do vlastných rúk zamestnanca, napr. v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS. 507/2012 zo dňa 13.11.2012 Ústavný súd SR uviedol:

„V súlade s ustanovením § 38 ods. 2 Zákonníka práce písomnosti doručované poštovým podnikom zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“. Zákonník práce explicitne prikazuje zamestnávateľovi, aby si k doporučenej zásielke vyžiadal od poštového podniku aj dve konkrétne doplnkové služby: doručenkou a doručenie do vlastných rúk. Prostredníctvom doručenkou zabezpečí poštový podnik potvrdenie prevzatia zásielky adresátom (zamestnancom). Potvrdenú doručenkou potom poštový podnik vráti (doručí) odosielateľovi. Pričom, ak boli splnené všetky poštové podmienky, má takáto doručenka povahu verejnej listiny.“

36. Odvolací súd má za to, že v prejednanom prípade žalovaný dokonca akceptoval fakt, že pochybil pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne (viď zápisnicu o pojednávaní na č. I. 34). V podanom odvolaní síce tvrdil, že v danom prípade malo ísť o doporučené doručovanie, túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom v danom prípade bolo nesporné, že zásielku obsahujúcu listinu o okamžitom skončení pracovného pomeru žalobkyňa osobne neprevzala.

37. Z vyššie uvedených dôvodoch preto nepovažoval odvolací súd námietku žalovaného o prílišnom formalizme pri posudzovaní doručovania okamžitého skončenia pracovného pomeru za opodstatnenú, keďže táto požiadavka je vymedzená kogentnou (t. j. od ktorej nie je možné odchyliť sa) právnou úpravou § 38 Zákonníka práce.

38. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nevyhovел jeho návrhom na vykonanie dôkazov – najmä výsluch jeho konateľov a zamestnanca, odvolací súd nepovažuje taktiež tieto námietky za dôvodné. Súdom prvej inštancie správne prijal záver, že toto dokazovanie nebolo v danej veci potrebné, keďže zistený skutkový stav bol dostatočne zrejmý na to, aby bolo možné vo veci rozhodnúť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonanie predmetného dokazovania by bolo nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti a efektívnosti vymedzenou v čl. 17 CSP, pričom súdom prvej inštancie zistený skutkový stav bol dostatočný na to, aby bolo možné zodpovedať primárnu podstatnú otázku v konaní, ktorou bola neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že žalovaný nesprávne doručoval zásielku obsahujúcu toto skončenie pracovného pomeru bez toho, aby bolo potrebné osobitne venovať sa dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru (tvrdeným porušením pracovnej disciplíny), keďže toto by už vzhľadom na nesprávne doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru nemalo vplyv na iné rozhodnutie súdu prvej inštancie. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že zo znenia ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutých dôkazov, ale len v prípade, pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, teda dôkazy, ktoré by mohli byť spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, čo v prejednávaní veci navrhované dôkazy žalovaným neboli.

39. Odvolací súd nad rámec považuje za potrebné uviesť, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký obsah je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Skutkové

tvrdenia sú obsahom jednotlivých procesných úkonov strán sporu, ktoré majú formu písomných podaní či ústnych prednesov. Z hľadiska pravidiel o koncentrácii konania je želateľné, aby všetky skutkové tvrdenia boli obsiahnuté a) ak ide o žalobcu, tak v žalobe a vo vyjadrení žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP, b) ak ide o žalovaného, tak vo vyjadrení žalovaného k žalobe podľa § 167 ods. 2 CSP a vo vyjadrení žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP. Skutkové tvrdenia predložené neskôr (napr. vo forme ústnych prednesov na pojednávaní) je potrebné ospravedlniť tým, že ich strana sporu nemohla predložiť už skôr (napr. novým skutkovým tvrdeniam sa reaguje na skutočnosť, ktorá vyšla najavo až z dôkazu vykonaného na pojednávaní); inak na ne súd nemusí prihliadnuť (§ 153). Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhl, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi, pretože nie je želateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany hodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1 druhej vete CSP. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/3/2022 zo dňa 24.01.2024). V prejednávanej veci sa žalovaný k žalobe žalobkyne písomne nevyjadril, návrhy na vykonanie dokazovania uplatnil až na pojednávaní. Preto ma odvolací súd za to, že takéto návrhy neboli uplatnené včas, pričom v danom prípade neexistuje osobitný dôvod, prečo ich nemohol žalovaný uplatniť už skôr. Navyše žalovaný bol zo strany súdu prvej inštancie pri doručení žaloby poučený o včasnom uplatnení prostriedkov procesnej obrany. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že námietka uplatnená žalovaným, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dokazovanie je vo svojej podstate len účelová.

40. Odvolací súd záverom uvádza, že vzhľadom na vyššie uvedené nebolo potrebné sa osobitne vysporiadať s argumentáciou žalovaného, že konanie žalobkyne považoval dlhodobou za v rozpore s dobrými mravmi, keďže táto otázka nebola v danej veci zásadná na posúdenie platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

41. Odvolací súd preto napokon uvádza, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Nezistil ani žiadne pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by odôvodňovali naplnenie niektorého z odvolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 356 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) CSP, na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

42. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie úspešná v celom rozsahu a preto jej súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

43. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, nakoľko žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu

a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci

(§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).